מר חתולאי

אוקראינה

אצל איכר אחד חי פעם חתול, זקן כל כך שלא יכול היה כבר לצוד עכברים. חשב בעל הבית:
"לשם מה לי החיה הזו? אביא אותו ליער, שיחיה שם אם יוכל."
אמר ועשה.
יושב החתול תחת אשוח ובוכה. עצוב לו לבד. עוברת שועלה ושואלת:
"מי אתה?"
החתול סמרר את פרוותו ועונה:
"פו! פו! אני אדון חתולאי!"
השועלה חשבה כי הוא מישהו חשוב מאוד ושמחה שנפגשת עם חיה חשובה. חשבה רגע והציעה:
"תתחתן אתי. אהיה לך לאישה טובה. אאכיל אתך כראוי."
"טוב" הסכים החתול "נתחתן."
התחתנו והתחילו לחיות ביחד בביתה של השועלה.
היא הביאה לו אוכל טוב. פעם תרנגולת שמנה גנבה בשבילו, פעם אחרת תפסה איזו חיית יער קטנה.
אוכלת גם בעצמה אבל הרוב בשבילו.
פעם בא אל השועלה ארנב ואומר:
"הי, שועלה חמודונת! אולי לבוא אליך להשתדך?"
"לא! אל תבוא! אצלי חי עכשיו מר חתולאי. הוא יטרוף אתך!"
והחתול יוצא מהבית, מסמרר את פרוותו, מתמתח בקשת ויורק "פו! פו!"

הארנב נבהל נורא, רץ ליער וסיפר לזאב, לדוב ולחזיר בר איזו חיה איומה פגש – את מר חתולאי.
נבהלו החיות והחליטו להזמין את מר חתולאי ואת השועלה לסעודת פיוס. כדי שהחיה לא תטריד אותם.
תכננו מה להכין בשביל האורחים.
אמר הזאב:
"אלך להביא בשר ושומן, כדי להכין בורשט (חמיצה) טוב."
אמר החזיר:
"אלך לחפור סלק ותפוחי אדמה לבורשט.,
אמר הדוב:
"אביא דבש לקינוח."
והארנב רץ להביא כרוב.
הכינו ארוחה טובה, שמו על השולחן ואז התחיל ויכוח מי ילך להזמין את השועלה ואת מר חתולאי. כל אחד חיפש תירוץ.
אמר הדוב:
"אני שמן, איחנק בדרך ולא אגיע בזמן."
אמר החזיר:
"אני איטי. אאחר."
אמר הזאב:
"אני זקן. לא שומע טוב."
נאלץ ללכת הארנב.
רץ הארנב אל ביתה של השועלה ודפק שלוש פעמים בחלון:
"טוק-טוק-טוק!"

יצאה השועלה וראתה את הארנב, שנעמד על רגליו האחוריות.
"מה נחוץ לך?" שאלה.
"הזאב, הדוב, החזיר ואני מזמינים אותך, שועלה נכבדה, ואת מר חתולאי, אלינו לארוחה."
אמר ומיד ברח.
חזר והדוב שואל:
"האם לא שכחת להגיד להם להביא אתם כפות לאוכל?"
"אוי, סבא דוב, שכחתי!" אומר הארנב ורץ חזרה לשועלה.
בא ודפק שוב בחלון.
"ואל תשכחו כפות להביא אתכם!"
קרא ושוב ברח.
והשועלה עונה:
"טוב, טוב. לא נשכח!"
השועלה התכוננה, לקחה תחת זרועה את מר חתולאי והולכת. והחתול שוב מסמרר את פרוותו ויורק:
"פו-פו-פו!"
ועיניו בורקות כמו שתי להבות ירוקות.
נבהלו החיות. הזאב הסתתר תחת שיח, החזיר נכנס תחת השולחן, הדוב עלה על עץ בסביבה והארנב ניכנס למאורה שלו.

החתול, כשרק ראה את הבשר שעל השולחן, קפץ עליו תוך צעקות:
"מיאו-מיאו-מיאו!"
והתחיל לזלזל.
והחיות חשבו שהוא צועק "מעט-מעט-מעט!"
"נו!" חשבו "איזה זללן. כל זה לא מספיק לו?"
מר חתולאי אכל ונח על השולחן. רצה לישון, אבל אז שמע איך חזיר הבר מניע את זנבו תחת השולחן.
חשב שיש שם עכברים, קפץ מהשולחן, הציץ למטה, ראה את החזיר ונבהל מאוד. רץ אל העץ וטיפס עליו.
ועל העץ ישב הדוב.
הדוב חשב שהחיה האיומה רוצה להיאבק בו וטיפס יותר גבוה, אבל שם הענפים היו דקים יותר. הם נשברו והדוב נפל ישר על השיח שתחתיו הסתתר הזאב. הזאב והדוב התחילו לברוח כל כך מהר שגם הארנב לא הספיק לרוץ אחריהם.
החתול חזר לשולחן והמשיך לאכול את השומן ולקנח בדבש. ביחד עם השועלה גמרו את כל האוכל וחזרו הביתה.
והזאב, הדוב, חזיר הבר והארנב נפגשו שוב ודיברו:
"איזו חיה איומה! כזה קטן וכמעט שטורף את כולנו!